

Արակազիր և դրամատոր Պետք Զեյթոնցունը Գևորգ Դարձի «Արյունք բազ» գրի առաջարանում սիյունախայ արվեստագենելուին համարում է հարունը. ներայի ունենալով այն համաձանելը, որ նրան այլ դժվարի ճակատացին ևն ընտրու առանց ուրեմն շահախմբուրյան, միայն հանոն արթափ: Եղ երես այդքան է, առա սիյունի բաքաբերներին, համանարա, ույսէ է լրենակի հերթուն համարել, խանջի զնու կարենի և հոյսեր փայտայի վեցը կամ բանածեղուրյունը ևսենի սպազրկած ուրեմն հանդեսուն կամ, նոյնինկ, առանձին գրու: Սակայն դրամատորը աւշատամի խկական դասկերդ կարու է եւնար միայն բեմուն, այն է ծիրենով օճված բեմադրիչի և դիրասանների աշխատանի ընուրկի: Սակայն փաս և, որ սիյունը

Այս որոշելիքան Էալբս օր առանձնահամբորյում է Խորթչի գ. Դարձի ովտոնեցին. Խռացում չի ընթափն որածական կամ Եղիկական հյուրի պայխականացմ. եր անցյափի դիտանամներ կամ հե Ռոպի հետմանը դասում են օրիս հզուեր հազար ստվարական զարագարականներ. Նյուր իր հետ ընկեր է նաև իր օրենքները: Գործողությունը շատ անզամ խասման և բարի մտնողով, բայց եւստի մեջ: Օրինակ «Սիսակու և Սուլար» ովտոնու հետմանը շատ հաճախ սկսում են

ժ բատրանի Լուսանայի վլոր Ա-
րյաց Արքային, թէ՝ սպասարկիչն
Երկուս էլ խօսրի ողս սիրու Կա-
նան, ոսի ոռջեսզի անձնական
հակածառտրյանը շրանա Երկու
Ժողովուրդների արյունով ո ճան զ-
ելուի գնու ծնութ բերված բարեկամո-
րյան խզան մի նոր այլու Լուս-
անան զեւադասում է, արևի այս վեճե-
ախտել իր կյանքին վեց դմելով։
Զիս այլն Լուսանան, հետեարար
չի որսան, ոռջեսզի Երկու Ժող-
ովուրդը նորից զօտեն։ Հոգին, զո-
ցես սկսնամենայ է ոյիսի ալաւրը-
սակայս իր մեջ կրտսեն խորհուրդ ո-
ւու ո հանուն Երկու Ժողովուրդների-
դարավոր բարեկամորյան երեսն
ովեք և նաև զնալ ինքնազդիորյան-
նելի։

Քարաքալան այս ենթաենուր չէ
միայն, որ ոփախը այսօտ հմայք է
հաղորդում: Այսէու խօսվելու փայ-
լի են Գ. Դարֆի դրամատորգի սեղ-
ձազործական կարողությունները-
հարուս ու բազմազան կերպարներ-
յալիս գործողություններ: Ճակա-
սագի անսպասելի ցցայտածու-
թարթես դյանո և, վեցադու, այս
ամենին ընթացող հետում է բար-
ված հետաքրքրյամբ: Մի ենքու-
ման, որ հոււում է, թե այս ու ընդ-
հանրադիս ժողովածուի նյուո ովիա-
ներ հրաւախի նյուր կարող են լինել
ոչ միայն բատեական զոմենի և են-
տաքրի բնադրությունների համար,
այլև, երեակայությունը մի փոքր լա-
ւելով, այս հեռաներին և այս գոր-
ծողությունները կծանոնին հեռու-
սակրունին, բազմասերիանոց Ակմե-
մեց: Խոկ ինչո՞ւ ոչ: Առա մը զաղա-
փար, որ, կարծում ենք, ոփիք լցուեն
հետաքրի մեր կիմորեմարդիշներին:
Սակայն երեսակայության պարսե-
րի իշենին և առայօն ընթեցողին
խորհուրդ տամ անողաքան կարող
իրանակայ գրու Գևորգ Դարֆիի
«Արյունա քազ» դիեսների ժողովա-
ճան, որտեղ ենթական սեխական ե-
կերի կողմին զետեղած է նաև Շես-
ոյիք «Շիշար Սուրբի» մի նոր ու
խիս արմենայր բարգմանունը:

Գ. Դարձի մատնեգործության խկացես մեծ է: Գիշը ներկայացնում է լոկ դրա մի փոքր մասը: Հուսան ու մամանակի ընթացքում առի կու նենամի ճանապահություն ենա զյու սեղծագություններին և բարզ մասնաբանելին: Խոչ ենամ որոշ նենին, որ վեշտակա, ավելի համ եւե սարկա ուսացնում: Հայուսան այս պատճեն հայուսան է:

Խճանկարի կորենը մի հաւածը

Qlunrq Turph. «Urjnuuns puaq». Erkiaiñ. «Aruaqnupiaq» hruis. 1993 p.

ԱՐԵՎԱՏՅԱՆ ԹԵՐԱՊԻՅԱՆ

Ներք չի փայլել բատունների առարկանը և նշանակած մեծ մասն է սիրողականը, շասած արյեն, որ բնադրվելու դիմումն է հազվագ ճր խան ներկայացնել և խառացնում և գրեթե անհան կրցչան։ Առաջ իջան սկսում է գրականության կարուղ դամբերից մեկը հոկա խօսնակարի կարուղ մի խաչաձը. Վարդ Զար Փին այսօն խայտ անենայ և Հայաստան ու Միայն քրեւցող ուսի ցցանակներին, այդ գրական-առաստան պետականին։

որամնել այն գործողությունները, որոնք ողիչի կատաւն, նաև իրենց մսնադղներում ասես մի դահ դրս և զայխ ողիչու շբանակներից և դառնում սպիտական դամողներ։ Հետոսի կենսագործյան, նկատադրի, վիճակի ևս մանամաներ իմանում ենք ոչ քա ծալվալող գործողություններից կամ թելու մյուս գործող անձանց երկխոսություններից, այլ ուժակա առաջարկություններից։

հենց իր հերոսի բժանից։ Սա հենց արևելյան հետիարին հարազա մի սկզբունք է, որտեղ հերոսի կյանքի մի հակա համաձայ անփոփում է մի բանի բանի մեջ։ Աւելուս, սա դեմք է համարել Գ. Դարձի ողիստերին առանձնահատող հայոց հարդրուս մի կարեւու սկզբունք և երբեք չընտանա, որ Վիլյամ Շեքսպիր, Պիլո Կոռնելի և այս ու այս եվրոպական հեղինակներ բարգանան գրողն այս ամենն արել է զիմանցարա, ծախ-
տով թե բարձրացնել դարավահան փառափեղ երուժին թոռու զոյնեաց, նոյատակ անենալով դահողանել այդ հարուս աշխարհը գրական մեկ այլ սեփի ցցանկակների մեջ։

և վանկավոր թշնամիներ արձանագրելու հետ են: Եթե Հյուսիսին Երանք եւ Երենց այդունքն է, Մեծ Խաչառը զգուց այս դպրատու կեներ», ասու և Ֆուանների լրաւ Սիմաքը, Ծին գլու Արյաց Արքայից Արքա Բահրու մը հայտարարու և, «Ես արտենների համարու եմ մեր եղրայքները, երաւ առավել բան մյուս ձորովորդներ հայացաւ եմ մեզ»:

Առաջաւագ կազմություն սիզազգային
հիմնադրամի կենտրոնը Հայաստանն

լո մեծ պատրիարք Խոհեմանց-
թիւ և Եղանձ Խոյս շախն այս
հայոց զարգացման գերա մեռա ու մե-
րը և Հեր Վրայան և այս-
բան, Առաքորդի և Խաչի Խոյս այ-
սանձանական Խոյս Խոյս
և Առաքարժի և Առաքորդի նա
խարա Հայոց Սմբատն, այսուա
մենային Հայատանու միայն
մասնական որ կարդ է «առ-
շակի տիման եղին» մենա Կո-
րման Խոյատյան և Եվգենի Սմբ-
անովի հետ համարմ և Ոստայի
Պատասխանին «Առ Խոյս այս

ողջամարյան եւալիսին է Հայութանք, անս թէ ինչո՞ւ բավարար Փայտական (այս կառու բառը, պիտի պար պայման)։

որ ըստ Հ լին՝ Հայաստանից
Առաջ Խաչառյան միջազգային
հիմնադրամը թիվանութեղութեան
1990 ին Հայաստանու բացված է
բայ Խաչառյան ասոցիացիոն «
«Քելոններով»՝ թիւ Խաչառյանու
ին համապնդա քակրուու ասոց
հայտնիած այս ասոցիացիոնի ժ
տանգործը՝ 1993 թ. ենց մկրի

Հյունացան ըստորև է ստործել կողմանական խռովությունը և դաս-
տան է քըստին ցանկացած անհա-
փ կամ կազմակերպության թե բա-
րյական, թե երրական առաջա-
րյանց Կարեն է դիմել Առաջայի-
Պատպահական կամեն Խաչատրյա-
նին. Լևան Անանյանին («Գարուն
աճանապահ»).

